

Önce Dilimizi Bozarlar

– GürhanGürses · 02 Nisan 2012

Önce dilimizi bozarlar sonra zihnimizi...

Türkçemizi alırlar önce fark ettirmeden kimseye... Dilimizden dilimizi çekip alırlar, sabunlu bir zeminde ayağımızı kaydırır gibi... Sonra Türkçe ile ilgili her şeyimizi... Kelimelerimizi, cümlelerimizi, paragraflarımızı, deyimlerimizi, atasözlerimizi, aşklarımızı, sevdalarımızı, inancımızı vesairemizi... Namusumuz olan kamusumuzu tek kelime ile...

Akıllı ol vatandaş, her ne olursan ol önce kendin ol! Dil bahsi gayet önemli olup dilimize en nadide taşlardan daha fazla ehemmiyet göstermemiz icap eder. Bir sarraf ustalığıyla yaklaşmamız lazım ve o incilerden gerdanlıklar yapıp halkımızın boynuna asmamız icap eder. Fikrimizin numunesi, varlığımızın nişanesi diye onu cümle âleme en güzel en latif ve en zarif haliyle göstermemiz gerek.

Önce dilimizi bozarlar, yozlaştırır, yabancılaştırır, kopartır lügatinden seni. Atarlar suya hafiften ısıtmaya başlarlar seni... Fark etmezsin kaynadığının. Ansızın ölürsün. Usul usul dilinizin kanına girerler, oradan sizi teslim alırlar. Esir olursunuz; toprağınızı kaybettiniz mi tekrar kazanma şansınız vardır lakin dilinizi kaybettiniz mi işiniz bitmiş demektir.

Dil ile başlarlar savaşa; top ile tüfek ile değil! Uyanık ol; su uyur düşman uyumaz. Toplum uyur fertler değil! Tek tek uyanmalıyız, milli bilinci uyandırmalıyız. Topyekûn bir dil savaşına başlamalıyız. Önce dilimizi bozarlar, sizleri Mankurtlaştırır... Diledikleri gibi oynatırlar ipleriyle... İlk gölge olursunuz ahirde yok.

Önce dilinizi bozarlar çocuklar, önce dilinizi bozarlar. Sonra dininizi, dirliğinizi, birliğinizi bozarlar. Zemberekli bir saatin zembereğini bozar gibi bozarlar; dilinizin zembereğiyle oynarlar. Zil takıp oynarlar sonra, yaşarken cenazenizi defnederler!

Bir kez ele verdik mi talkını hiç durmazlar, hep mezarımız olur ve hep o mezarın başında el olur verir talkını... Toplumda yutar üzüksüz salkımı... Önce dilimizden başlarlar çocuklar, önce dilimizden. Sonra örfümüzden, geleneğimizden çalarlar, ekmeğimizden aşırırlar, fikrimizden. Ömrümüzden harcarlar.

Önce dilimizden girerler, sonra her şeyimizden çıkarlar. Virüslü bir program gibi tüm hücrelerimize değin sinerler, sonra sindirirler ve bir gün indirirler ansızın.

Güle oynaya bozarlar, şen kakhaha bozarlar, dalga geçer gibi bozarlar. Ne kendin olabilirsin ne de bir başkası? Süpürge olursun onun bunun elinde kusmuıkları tükürükleri temizlersin! Bütün bozulmaların başlangıcıdır bu bozulma. Bir çığın ilk tanesidir bu, bir selin ilk damlasıdır bu! İlk çürümedir bu; için için başlar, fark etmeden bütün bünyeyi sarar. Bir örümcek ağıdır bu, çıkıp kurtulmak imkânsızdır artık. Bir ekmeğin nasıl küflenirse, bir elma nasıl çürürse, bir demir nasıl paslanırsa öyle! Aheste aheste olur bu bozulma, nazik nazik olur, çaktırmadan olur.

Ayakta uyursunuz, günü gelir kelimeleriniz yok olur. Sarf edemezsiniz öz be öz bir kelimenizi... Ninenizin manisini anlayamazsınız, annenizin ninnisini idrak edemezsiniz, dedenizin hikâyelerini bilemezsiniz,

babanızın şiirlerini fehmedemezsiniz! Sonra her şeyinizi bir çocuk oyuncağı gibi bozarlar. Fikrinizi, zikrinizi, inancınızı, kültürünüzü akla gelebilecek her şeyinizi... Bir çorap söküşü gibi ilk bozulmanın etkisiyle her şeyi sökerler, ciğerinizi bile!

Sökerler her şeyinizi... Kemikten etinizi mesela... Tenden ruhunuzu... Damardan kanınızı... Varınızı yoğunuzu... Malınızı mülkünüzü... Çoluğunuzu çocuğunuzu... Sizi sizden sökerler bir paçavra gibi atarlar ortaya... Bir sırtlan gülüşüyle kandırırlar sizi, bir timsah gözyaşıyla... Çin ipeğiyle kandırır gibi, Bizans prenseslerinin yumuşak sözleri gibi... Aldanmayın sakın, hani Ziya paşa diyordu ya;

"Pek rengine aldanma felek eski felektir.

Zîrâ feleğin meşreb-i nâ-sâzı döneke" öyledir işte!

Bu basit bir iş değildir, basite indirgenecek bir iş asla değildir. Basite almak idam fermanını imzalamaktır. Dil bahsinde duyarlılığımız zayıf! Dolayısıyla bütün zayıflığımızın başı sözcüklerdir. Kaç bin kelimededen oluşan dağarcığa sahip bir nesil ile iki üç yüz kelimededen oluşan dağarcığa sahip nesil arasında binlerce kelimelik binlerce cümlelik fark vardır.

A'dan z'ye okurlar canımızı. Hatmederler ruhumuzu. Emerler bir sülük gibi kanımızı. Dişlerimizi sökerler, ele güne muhtaç ederler. Önce dilimizi bozarlar, hem de ballandıra ballandıra bozarlar. Güle oynaya bozarlar, dalga geçer gibi bozarlar, aklımızı alırlar. Ağzı açık seyre dalarız da çok geç fark ederiz kaybettiklerimizi... Çok geç fark ederiz suyun boğduğunu ateşin yaktığını...

Annemizin ak sütüdür oysa dilimiz, ses bayrağımızdır şairlerimizce... Gaspıralı'dan aldık ilhamı; "Dilde Fikirde İşte Birlik" diye... Karamanoğlu Mehmet Bey'den aldık mirası; "Bugünden sonra divanda, dergâhta, bargâhta, mecliste ve meydanda Türkçeden başka dil kullanılmayacaktır." diye... Yunus'tan aldık insanın yüzünü ak eden sözü;

"Sözü bilen kişinin,

Yüzünü ak ede bir söz

Sözü pişirip diyenin,

İşini sağ ede bir söz "

İmdi dil bozulursa geçmişle göbek bağı kesilir, geçmişle göbek bağı kesilen toplumun da yaşama hakkı yoktur. Mevlana gönle hitap etti söz ile Hacı Bektaş can'a... Fuzuli aşkı terennüm etti, Nedim ol afetten dem vurdu. Karacaoğlan güzellere seslendi, Köroğlu yiğitlere, Âşık Veysel kalp gözü açık olanlara... Nasrettin Hoca halkın sesi oldu, Keloğlan masallarımızın keleş oğlanı oldu... Dede Korkut soy soyladı boy boyladı... Hep söz ile var oldu önde gidenler. Hep söz ile var oldular dünden bugüne... O günlerden bugüne ne bey kaldı ne paşa... Sadece zamana perçin vuran söz üstatları kaldı yegâne.

Cemil Meriç'ten öğrendik kamusun namus olduğunu, Necip Fazıl'dan öğrendik Büyük Doğu'nun ne demek olduğunu? Sezai Karakoç'tan aldık Mona Rosa'yı, İsmet Özel'den okuduk Amentü'yü...

Akif'ten öğrendik vatanını sevmeyi;

"Cânı, cânânı, bütün varımı alsın da Hudâ,

Etmesin tek vatanımdan beni dünyâda cüdâ."

Önce dilinizi alırlar sonra her şeyinizi...

Tırnağınızı etinizden ayırır gibi ayırırlar sizi. Canınızı acıta acıta, kanata kanata damarlarınızı... Kırmızı etinize tuz basa basa... Dilinizden harflerinizi alırlar ilkin altınızdan sandalyeyi çeker gibi... Oturursunuz

zemine kabak gibi... Sonra kelimelerinizi söküp alırlar, dişlerinizi kerpetenle söker gibi... Sonra cümlelerinizi alırlar, altınızdan yeri çekip alır gibi... Boşluğa koyarlar sizi...

Çakma bir dil olur Türkçemiz; Çin işi olur.

Yapma bir dil olur Türkçemiz; rahmetli olur.

Üfürükten bir dil olur Türkçemiz; püf diye söner.

Tayyareden bir dil olur Türkçemiz; düştü mü düşer.

Önce dilimizi alırlar çocuklar.

Ninemizin dilini, dedemizin dilini...

Annemizin dilini babamızın dilini...

Dil giderse, nine gider dede gider; anne gider baba gider!